

Arrest

nr. 50 269 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 30 september 2008. Verzoeker is niet in het bezit van identiteitsdocumenten en verklaart minderjarig te zijn.

Op 30 september 2008 verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde verzoeker, onder zijn hoede komt.

Op 30 september 2008 wordt de heer P.N. aangewezen als de voogd van verzoeker.

Op 13 oktober 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 13 oktober 2008 wordt tevens een fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld.

Op 14 oktober 2008 wordt een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde de leeftijd van verzoeker te bepalen. Hieruit blijkt dat de leeftijd van verzoeker naar aanleiding van het medisch onderzoek op 14 oktober 2008 onmogelijk exact te bepalen is en dat niet kan worden vastgesteld of verzoeker ouder, dan wel jonger is dan achttien jaar.

Op 22 oktober 2008 neemt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie een beslissing betreffende de leeftijdsbepaling van verzoeker. Hieruit blijkt dat de beweerde geboortedatum van verzoeker niet in overweging wordt genomen daar deze beneden de ondergrens van het medisch onderzoek van 14 oktober 2008 valt, dat 14 oktober 1991 als geboortedatum van verzoeker wordt vooropgesteld en dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002.

Op 14 oktober 2009 wordt de voogdij over verzoeker uitgeoefend door de heer P.N. van rechtswege beëindigd.

Op 18 december 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 maart 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven naar de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie waarin wordt verzocht uitsluitel te geven over de minder- of meerderjarigheid van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een document betreffende zijn identiteit, met name een "taskara", heeft voorgelegd waarin wordt vermeld dat verzoeker in het jaar 2003 geregistreerd staat als negen-jarige, wat impliceert dat verzoeker zestien jaar oud zou zijn.

Op 19 juli 2010 neemt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie daarop de beslissing waarbij wordt gesteld dat de beslissing van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie betreffende de leeftijdsbepaling van verzoeker van 22 oktober 2008 behouden blijft daar het door verzoeker aangevoerde element niet van aard is het medisch onderzoek tegen te spreken.

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Overwegende dat betrokkene op 13.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.12.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.03.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van een verklaring van een dorpshef voorlegt. Overwegende dat dit document duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat een kopie bovendien niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin hij deze verklaring zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een taskara voorlegt, volgens dewelke betrokkene minderjarig is. Overwegende dat deze taskara werd onderzocht door de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie. Overwegende dat de dienst Voogdij op 19.07.2010 oordeelde dat deze taskara niet van die aard is de resultaten van het medische leeftijdsonderzoek te wijzigen. Overwegende dat het CGVS bij betrokkenes eerste asielaanvraag oordeelde dat betrokkene de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden voor wat betreft zijn leeftijd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij indien nodig nieuwe documenten zal laten overkomen. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet

kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene terugkomt op tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS een negatieve beslissing nam inzake deze asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene's poging tot het a posteriori bijsturen van deze verklaringen niet van die aard is het weinig geloofwaardige karakter van zijn eerste asielaanvraag teniet te doen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe documenten aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Op 9 augustus 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Schending van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

"Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. " (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op

feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing dd. 29 juli 2010 laat uitschijnen, heeft verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag dd. 9 maart 2010 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald herhaalde verzoeker dat de problemen waarvoor hij Afghanistan had verlaten, nog steeds bestaan.

Verzoeker verwees naar de weigeringsmotieven in de weigeringsbeslissing dd. 18/12/2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker maakte dienaangaande diverse opmerkingen en verklaarde dat het CGVS een duidelijke beoordelingsfout had gemaakt.

Verzoeker lichtte toe dat er tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 18/08/2009 meerdere misverstanden en vertaalproblemen waren ontstaan, reden waarom volgens verzoeker het CGVS diens verklaringen op diverse onderdelen verkeerd geïnterpreteerd had.

(Zie gehoorverslag bij Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22/03/2010:

'in de negatieve beslissing van het CGVS staat vermeld dat ik de naam van mijn eigen dorp niet kende. Dit is echter niet waar. Ik ben afkomstig van een subdorp genaamd K. van het dorphoofd S.

Ten tweede vermeld het CGVS dat ik de naam van Karzai niet kende. Dit is ook niet waar er werd mij gevraagd of ik Karzai al had gezien en op deze vraag antwoordde ik neen. Ik heb hem nooit gezien maar zijn naam en persoon ken ik natuurlijk wel.

Omtrent Mahaiq en Khalili werd hetzelfde gezegd dat ik ze niet kende. Echter hier vroeg men ook of ik ze had gezien waarop ik neen antwoordde.

Omtrent mijn leeftijd werd ook gezegd dat ik die niet kende. Ik weet enkel dat ik op mijn 10° van Afghanistan naar Iran ben gevlucht. Ik heb 3,5 jaar in Iran gewoond.

Daarna kwam ik naar België. Zo heb ik mijn leeftijd berekend.)

Da asielaanvraag van verzoeker was gebaseerd op het feit dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen en/of represailles door dezelfde personen en instanties die zijn broer S. en zijn grootvader om het leven hadden gebracht.

Bij een terugkeer naar zijn land staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker bijgebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken ten onrechte geringschat.

Verzoeker legde o.a. het volgende document voor :

- * zijn Taskara.

- * een schriftelijke verklaring van het dorphoofd van K. (de genaamde S.A.Y.) dd. 09/02/2010.

- * de briefomslag waarin de schriftelijke verklaring zat toen deze vanuit Afghanistan naar verzoekers verblijfplaats in België was verstuurd.

De door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich.

De stukken bewijzen dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de provincie Ghazni, in het district Jaghori.

Zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen dient wel degelijk ernstig genomen te worden.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte het door verzoeker bijgebrachte nieuwe stuk geringschat heeft.

De elementen in verzoekers asioldossier tonen duidelijk aan dat zijn veiligheid wel degelijk in gevaar is in Afghanistan.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn tweede asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag dd. 9 maart 2010 heeft verzoeker aan de DVZ in duidelijke bewoordingen het volgende verklaard :

"Ik leg vandaag een kopie voor van een verklaring van het dorpshef van K. in verband met mijn voormalige woonplaats.

Het dorpshef heet S.A.Y. De brief werd opgesteld op 20/11/1388 (=09/02/2010).

Inhoud:

'M.H., zoon van M.A., is bewoner van dit dorp. Ik verklaar dit indien nodig ook in de toekomst. Iemand van de moskee van dit dorp kan eveneens bevestigen dat M.H. hier woonde."

Men beweerde dat ik geen Afghaan ben. Om dit te weerleggen leg ik u deze verklaring van mijn dorpshef voor. Mijn broer M. woont nog steeds in onze dorp. Ik kan en zal indien nodig nog documenten laten overkomen ivm mijn persoon en mijn problematiek in Afghanistan."

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit in hoofdzaak omdat de vorige asielaanvraag van verzoeker reeds was afgewezen.

De schriftelijke verklaring dd. 09/02/2010 van het dorpshef en verzoekers taskara zijn een bewijs van verzoekers identiteit en herkomst.

Verweerder had verzoeker minstens het voordeel van de twijfel kunnen geven.

De door verzoeker voorgelegde documenten, waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn identiteit en problemen hadden kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner".

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan uit vrees om vervolgd te zullen worden.

Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid in gevaar is in Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoeker dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van zijn asielaanvraag door

het CGVS, deze laatste een vollediger onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoeker te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die hij had aangehaald n.a.v. zijn tweede asielaanvraag.

Het relaas van verzoeker vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater".

De aangevochten beslissing dd. 15 mei 2009 is foutief en onafdoende gemotiveerd en maakt daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Gelet op het voorgaande is verwerende partij van mening dat het eerste middel van verzoeker onontvankelijk, minstens ongegrond is. Verwerende partij is verder van mening dat uit de motivering van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid handelde en dit conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van Vreemdelingenwet inclus. Bij citering van artikel 51/8 van Vreemdelingenwet wijst verwerende partij erop dat door verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel werden aangebracht, noch dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij citering van de bestreden beslissing duidt verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk zorgvuldig en correct te werk is gegaan. Verwerende partij duidt er ten slotte op dat de vage en geheel ongestaafde beschouwingen van verzoeker aan de bestreden beslissing geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij merkt bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op dat verzoeker zich in zijn inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van allerlei vage beschouwingen over het gevaar voor zijn veiligheid in Afghanistan en over het feit dat hij wel degelijk nieuwe elementen aangaande zijn vrees voor vervolging heeft voorgelegd, doch dat door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker zelfs niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, terwijl door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nochtans wordt toegelicht om welke redenen de door verzoeker voorgelegde stukken niet worden aanvaard als nieuwe elementen. Verzoeker

spreekt dit weliswaar tegen, maar brengt volgens verwerende partij geen enkel concreet element of bewijskrachtig stuk aan om zijn vage beweringen te staven. Verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verwerende partij meent dat verzoekers eerste middel faalt naar recht zodat het middel niet kan worden aangenomen.

2.1.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen die door verzoeker werden aangebracht, niet aanvaardt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in het verzoekschrift van start met het herhalen dat de problemen in zijn land van herkomst nog steeds bestaan en licht daarbij toe dat er tijdens zijn interview ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen misverstanden en vertaalproblemen zijn ontstaan waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd. Verzoeker verwijst hierbij tevens naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009 betreffende zijn eerste asielaanvraag, waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd, en naar zijn interview ter gelegenheid van onderhavige tweede asielaanvraag waarbij verzoeker de misverstanden poogt recht te zetten. Verzoeker duidt er nogmaals op dat zijn asielaanvraag was gebaseerd op het feit dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen en of represailles door dezelfde personen en instanties die zijn broer en zijn grootvader om het leven hebben gebracht. Het staat volgens verzoeker bijgevolg vast dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden. Tenslotte stelt verzoeker dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem aangebrachte nieuwe gegevens, met name zijn taskara, de verklaring van het dorpshoofd en de briefomslag waarin deze verklaring vanuit Afghanistan naar verzoekers verblijfplaats in België werd verzonden. Verzoeker stelt bij de door hem voorgelegde nieuwe stukken zijn identiteit en afkomst te bewijzen, alsmede bewijs te leveren van het feit dat zijn vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan wel degelijk ernstig dient te worden genomen. Verzoeker verwijst hierbij ook naar zijn interview naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag en werpt op dat verwerende partij de door hem bijgebrachte nieuwe gegevens ten onrechte niet aan een grondiger onderzoek heeft onderworpen om de enige reden dat verzoekers vorige asielaanvraag reeds was afgewezen. Verzoeker voert aan dat dit wel degelijk minstens een begin van bewijs uitmaakt en houdt voor dat verwerende partij door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Verzoeker vervolgt zijn betoog met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Verzoeker is hierbij van mening dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt. Tenslotte meent verzoeker dat uit het principe van goede rechtsbedeling, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat verwerende partij het dossier van verzoeker minstens had moeten overdragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.5. De elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, met name zijn taskara, de verklaring van het dorpshoofd, alsmede de enveloppe van verzending, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of

situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag het volgende heeft verklaard: *“Ik leg vandaag een kopie voor van een verklaring van het dorpshoofd van K. in verband met mijn voormalige woonplaats. Het dorpshoofd heet S.A.Y. De brief werd opgesteld op 20/11/1388 (=09/02/2010). Inhoud: M.H., zoon van M.A., is bewoner van dit dorp. Ik verklaar dit indien nodig ook in de toekomst. Iemand van de moskee van dit dorp kan eveneens beamen dat M.H. hier woonde. Men beweerde dat ik geen Afghaan ben. Om dit te weerleggen leg ik u deze verklaring van mijn dorpshoofd voor. Mijn broer M. woont nog steeds in onze dorp. Ik kan en zal indien nodig nog documenten laten overkomen ivm mijn persoon en mijn problematiek in Afghanistan. In de negatieve beslissing van het CGVS staat vermeld dat ik de naam van mijn eigen dorp niet kende. Dit is echter niet waar. Ik ben afkomstig van een subdorp genaamd K. van het dorpshoofd S. (...)”*.

Ook dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift zelf het volgende aangeeft: *“Meer bepaald herhaalde verzoeker dat de problemen waarvoor hij Afghanistan had verlaten, nog steeds bestaan”*.

Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht die verwerende partij heeft geringschat of waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, gelet op de ‘nieuwigheid’ van de door hem aangebrachte elementen niet dienend is daar hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door hem aangevoerde ‘nieuwe gegevens’ ‘nieuwe elementen’ zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

2.1.6. Waar verzoeker in het middel kritiek uit op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009 wijst de Raad erop dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen deze beslissing en dat de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. Verzoeker kan in het kader van huidige procedure geen argumenten aanvoeren om voornoemde beslissing van 18 december 2009 te bestrijden.

2.1.7. Verzoeker voert tevens aan dat het principe dat de bewijslast rust op de asielaanvrager moet worden genuanceerd in die zin dat de bewijslast verdeeld moet worden tussen aanvrager en examiner. Verzoeker stelt bijgevolg dat hij wel degelijk een begin van bewijs aanbracht en dat nergens blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare elementen bevatten aangaande zijn problemen. Verzoeker stelt vervolgens dat een asielaanvrager het voordeel van de twijfel moet genieten op voorwaarde dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel te verlenen. Verzoeker is dan ook van mening dat er geen ernstige reden bestaat om hem het voordeel van de twijfel niet te verlenen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, dient opgemerkt te worden dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009 wel wordt overwogen dat er twijfels bestaan omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt het volgende: *“(...) dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de*

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Op basis van uw verklaringen acht het CGVS zich niet in staat om enig duidelijk en geloofwaardig beeld te krijgen van uw herkomst, uw status en verblijfplaatsen de laatste jaren voor uw asielaanvraag”.

Bij de afgelegde verklaringen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag, alsmede de neergelegde documenten en de afgelegde verklaringen van onderhavige tweede asielaanvraag, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een begin van bewijs heeft neergelegd dat een grondiger onderzoek vergde van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door hem afgelegde verklaringen het voordeel van de twijfel verdienen, daar er geen ernstige reden bestaat om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker.

Waar verzoeker bij voornoemde theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn tweede asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

2.1.8. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker verwijt verwerende partij geen grondig en volledig onderzoek te hebben gevoerd en acht de door verwerende partij ingeroepen weigeringsmotieven in de bestreden beslissing niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen. Verzoeker is van mening dat zijn asielrelaas minstens een verdergaand onderzoek vereist. Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was. Hierbij wordt verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.1.5. van dit arrest waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoeker geen ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.1.9. Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende overwogen: Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe documenten aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"2) Schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.

Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit :

doodstraf of executie ; of,

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit de bestreden beslissing dd. 29 juli 2010 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 a+b+c van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is volstrekt stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekeninghoudend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

De door verweerder gegeven motivering is er een die steeds weerkeert in andere beslissingen waarin nieuwe asielaanvragen geweigerd worden om in overweging te worden genomen.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de vorige asielaanvraag van verzoeker die was afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers nieuwe asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker verstrekte gegevens (waaronder het gegeven dat verzoeker – in tegenstelling tot zijn eerste asielaanvraag, thans wél stukken had kunnen voorleggen die aantoonen dat hij afkomstig is uit de provincie Ghanzi, een regio die gevaarlijk is en die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een volledig onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoeker heeft aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beschouwingen van verzoeker betreffende de vermeende schending van de Richtlijn 2004/83/EG niet kunnen worden aanvaard. Verwerende partij

wijst erop dat de Richtlijn correct werd omgezet naar Belgisch recht, onder meer door toevoeging van de desbetreffende artikelen in de Vreemdelingenwet. Verwerende partij laat gelden dat uit de bespreking van het eerste middel duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing genoegzaam werd gemotiveerd, met draagkrachtige motieven, die geenszins een stereotiepe motivering uitmaken. Bij citering van de bestreden beslissing wijst verwerende partij erop dat de door verzoeker aangebrachte elementen wel degelijk werden onderzocht in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus. Verwerende partij is van mening dat de vage en ongestaafde beweringen van verzoeker feitelijke en juridische grondslag missen. Verwerende partij wijst er hierbij op dat verzoeker concrete elementen dient aan te brengen dat hij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt bij eventuele terugkeer, doch dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag niet heeft gebaseerd op concrete elementen die aanleiding kunnen geven tot subsidiaire bescherming. Verwerende partij stelt dat bijgevolg terecht een beslissing tot niet inoverwegingname werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld en conform de ter zake relevante rechtsregels.

2.2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in wat uiteengezet werd in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, BS 06/10/2006 (bedoeld wordt de Vreemdelingenwet) en de Europese richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de staatssecretaris de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van de artikelen 48/4, § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet handelt over de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en het onderzoek ten gronde van deze.

Aangezien de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, *quod non*.

Zoals hoger reeds werd gesteld, kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de

bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich beperkt in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoeker kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseert op welke wijze deze richtlijn, die bovendien reeds is omgezet in Belgische wetgeving, zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, alsook in zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar een stereotiepe of standaardmotivering, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“3) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door hem bijgebrachte nieuwe stukken alsook uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 9 maart 2010, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker uiterst vaag verwijst naar de voorgelegde “nieuwe stukken en uitgewerkte argumenten”. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende het redelijkheidsbeginsel, waarbij verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad en rechtsleer, stelt verwerende partij dat verzoeker er *in casu* niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk zou hebben gehandeld. Verwerende partij stelt dat door de gemachtigde van de staatssecretaris volkomen terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus. Verwerende partij meent dat het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris zorgvuldig en grondig te werk is gegaan ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers kritiek duidelijk feitelijke en juridische grondslag mist en niet kan worden weerhouden.

2.3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.3.4. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbrengt, niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. SOETINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET